

Velikonočna — beguncu.

Pomladni duh gre čez polje,
skoz gozd hiti —
priroda vzdrami se iz sna
in zadržti
in zabrsti . . .

Sanjavo v grmu kos golči,
ko duh pomladni ga budi.

Procvita že vijolica,
odeva se trnjolica

v svoj snežnobeli plašč.

Ej, to drhtenje in brstenje,
procvitanje in žvrgolenje!

Ne kliče li nam vse: „Vstajenje!“

Le zimske spona še teže srce,
srce, ki išče južne si miline

zaman tu v brdih nove domovine.

A čakaj — ne plakaj!

Ko te z neba pozdravlja mladoletja žar,
neodoljivo te objema naše vesne čar:

tedaj še v tebi zadržti;

uzbrstiš, zacveteš tudi ti!

Mar. Zopfova.

Velika noč.

Čez solnčno plan, čez tihi gozd
hiti Velika noč;
čez naš Jadran, goriško plan
pa gre obup pekoč.

Pod tujim jarmom narod naš
bolestno zdaj ječi,
a v srcih vseh bolj kakor kdaj
ljubezen plameni.

Ljubezen gorko, trden up
in vero v jasni dan —
to v Jugoslaviji goji
domovju zvest Slovan.

Le, zvon velikonočni, poj
čez solnčno lepo plan,
oznanjaj, da zasine vsem
vstajenja zlati dan!

Ivanka Kalinova.